

РЕШЕНИЕ

№ 42135

гр. София, 16.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 28.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4860** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мария Бойкинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба на А. И. П., чрез адв. Ц. М. И., срещу решение № 1059 от 19.03.2025 г., постановено по НАХД № 1509/2025 г. на Софийски районен съд, 12-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 9067 от 18.12.2024 г., издадено от началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ (КРПМ) към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ (АРОК) при Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), с което на касатора на основание чл. 177, ал. 3, т. 1, пр. 1 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500 лв. за нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2, предл. 1 ЗДвП
В касационната жалба се твърди, че решението е необосновано и постановено при неправилно приложение на материалния закон. Касаторът поддържа, че описаното в обстоятелствената част на наказателното постановление е неправилно квалифицирано и съответно неправилно е приложена относимата административнонаказателна разпоредба. В тази връзка се твърди, че в случая е следвало да бъде приложена нормата на чл. 53, ал. 1 ЗП, тъй като тя е относима към описаното нарушение, доколкото същата предвижда наказване на физическите лица, нарушили визираните разпоредби, в това число и тази на чл. 26, ал. 2 ЗП. Сочи се, че установяване на нарушението по чл. 177, ал. 3 ЗДвП във вр. с чл. 139, ал. 1, т. 2, предл. 1 ЗДвП и наказването на нарушителите е в компетентността на лицата по чл. 189, ал. 1 и ал. 12 ЗДвП, а не на длъжностните лица от администрацията. Излага съображения, че административнонаказателната

отговорност е следвало да се реализира по реда и на основание ЗП, което в случая не е сторено, поради което са налице основания за отмяна на издаденото наказателно постановление. Искането към съда е да се постанови решение, с което да се отмени решението на районния съд, както и издаденото наказателно постановление.

Ответникът – Началникът на отдел „Контрол по републиканска пътна мрежа“ към АПИ в писмен отговор от 30.04.2025 г. оспорва касационната жалба като неоснователна и поддържа, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно. Претендира за оставяне в сила на решението на районния съд и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, възприетата по реда на чл.220 АПК фактическа обстановка, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

На 29.11.2024 г., около 09:30 ч., на път АМ „Х.“, км 0+200 на отбивна площадка в посока [населено място], главни инспектори към АПИ спрели за проверка пътно превозно средство състав от ППС с шест оси – МПС с три оси, марка МАН, модел ТГА 26.463 с рег. [рег.номер на МПС] и ремарке с три оси с рег. [рег.номер на МПС], като в хода на проверката служителите на АПИ извършили измерване с техническо средство ролетка № 1241/18 (50 см.) и установили, че процесното ППС е с дължина 20.30 м., при допустима максимална дължина на ППС 18.75 м., съгласно чл. 5, ал. 1, т. 3, б. „д“ от Наредбата, като превишаването с е 1.55 м., съгласно чл. 5, ал. 1, т. 3, б. „д“ от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС.

На база на представените документи се установило, че водач на процесното ППС е А. И. П..

Изискани са от водача разрешително или квитанция за платени пътни такси за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС, като няма данни такива да са представени на проверяващите органи.

Въз основа на описаното срещу А. И. П. бил съставен АУАН № 0010396/29.11.2024 г. за нарушение по чл. 139, ал. 1, т. 2, предл. 1 ЗДвП във вр. чл. 5, ал. 1, т. 3, б., „д“ от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни или тежки ППС.

При идентична фактическа обстановка е издадено наказателно постановление № 9067 от 18.12.2024 г. от началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ (КРПМ) към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ (АРОК) при Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), с което на основание чл. 177, ал. 3, т. 1 ЗДвП на А. И. П. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500 лева за нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2, предл. 1 ЗДвП.

За да потвърди наказателното постановление районният съд е приел от правна страна, че АУАН и НП са издадени от компетентните органи и в рамките на законоустановените давностни срокове по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН. Обосновал е извод, че както в АУАН, така и в НП нарушението е ясно и точно описано, посочени са датата и мястото на извършване на нарушението, и нарушените законови разпоредби. Съдът се е позовал на показанията на Е. Л. С. – свидетел на установяване на нарушението, които показания като непротиворечиви и логични е кредитирал изцяло. Приел е, че при дадената правна квалификация в акта и постановлението АНО правилно е санкционирал А. И. П. за извършено административно нарушение по чл. 139, ал. 1, т. 2 ЗДвП. По отношение на размера на наложената с НП санкция е изложил съображения, че същата е минимален размер и е съобразена с размера на констатираното превишение, както и с обстоятелството, че се касае за първо по ред административно нарушение.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите,

установени от районния съд, съгласно чл. 220 АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК.

Обжалваното решение е постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата.

При формиране на правните си изводи настоящият съдебен състав следва да се съобрази тълкуването, дадено в Тълкувателно постановление № 2 от 08.10.2025 г. по тълк. д. № 5/2023 г., ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС, според което водачът, който управлява извънгабаритно или тежко пътно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, без да е налице разрешение за това, извършва нарушение по чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 ЗДвП, когато не е собственик на пътното превозно средство или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза, съответно не е наредил превоза.

В АУАН и НП е посочено качеството на нарушителя, а именно на водач – лице, което управлява ППС, респ. което не е собственик на ППС, нито лицензиран превозвач, осъществяващ превоза. Визираното обстоятелство не се оспорва от наказаното лице.

Правилно и в съответствие с тълкувателното решение е приетото от наказващият орган в обжалваното пред Софийски районен съд НП, че тъй като водачът А. И. П. е управлявал ППС, което е с габарити, надвишаващи нормите, регламентирани в раздел II от Наредба № 11 от 03.07.2001 г., които не са превишени с повече от 30% съгласно изискванията на чл. 14, ал. 3 от Наредбата, е нарушил разпоредбите на чл. 139, ал. 1, т. 2, предл. 1 ЗДвП, във вр. с чл. 5, ал. 1, т. 3, б., „д“ от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС.

В случая предвид установеното несъответствие с габаритите по чл. 5, ал. 1, т. 3, б., „д“ от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ правилно е приложена разпоредбата на чл. 14, ал. 3 от Наредбата, която предвижда задължение за заплащане на дължимата такса, която в случая не е била заплатена.

Както се посочи по-горе в тълкувателния акт е прието, че водачът на ППС с размер, маса или натоварване на ос, които надвишават нормите, определени от министъра на регионалното развитие и благоустройство (извънгабаритните и/или тежките ППС), осъществяващ фактическите действия по неговото управление, е субект на нарушението по чл. 177, ал. 3, т. 1, във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 ЗДвП. Формата на изпълнителното деяние на това нарушение се осъществява чрез действие - управление на извънгабаритното и/или тежко ППС, без да е налице разрешение за движението на това ППС или такса по чл. 14, ал. 3 от Наредбата, което в случая е безспорно доказано и установено.

В разпоредбата на чл. 37, ал. 1, т. 1 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ е предвидено съответните служби за контрол на Министерство на вътрешните работи и Агенция „Пътна инфраструктура“ да проверяват извънгабаритни и/или тежки ППС и съответно да съставят акт, когато при проверката се установи, че движението се извършва без разрешително и документ за платена държавна такса в случаите по чл. 14, ал. 3 от Наредбата, какъвто е настоящият случай. Предвид горното неоснователно е възражението в касационната жалба, че контролните органи от Агенция „Пътна инфраструктура“ не могат да ангажират административно наказателна отговорност на водача на ППС по чл. 177, ал. 3, т. 1 ЗДвП. В този смисъл е и тълкувателното решение.

Наказанието е наложено при съобразяване на чл. 27, ал. 2 ЗАНН, според който при определянето му се вземат предвид тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства. Визираните обстоятелства, както и фактът, че се касае за първо нарушение, са съобразени при налагане на наказание в неговия минимален размер, поради което правилно е определена санкцията от 500 лева.

Извършеното от водача на ППС административно нарушение не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН - такъв, при който извършеното административно нарушение с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. Процесното нарушение не разкрива специфики, които да го отличават от обикновените случаи на нарушения от същи вид.

Предвид изложеното обжалваното решение като валидно, постановено при спазване на процесуалните правила и правилно прилагане на материалния закон, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 130 лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, Административен Съд - С. град, XVIII Касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1059 от 19.03.2025 г., постановено по НАХД № 1509/2025 г. на Софийски районен съд, 12-ти състав

ОСЪЖДА А. И. П., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ сумата в размер на 130 лева, представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.